

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság a 2011. év szeptember hó 9. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

VÉGZÉS:

Az ittas járművezetés vétsége és más bűncselekmény miatt **a vádlott** ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Bíróság mint másodfokú bíróság 29.Bf.7966/2010/6. számú ítéletét *helybenhagyja*.

A harmadfokú eljárás során felmerült 4.150,- (négyezer-egyszázötven) forint bűnügyi költséget a vádlott köteles az állam javára megfizetni.

A végzés ellen további fellebbezésnek helye nincs.

INDOKOLÁS:

A vádlottat a Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2010. március 19. napján kelt 4.B.VI-VII.K.35.906/2009/22. számú ítéletével a Btk. 188.§ (1) bekezdésébe ütköző ittas járművezetés vétsége és a Btk. 172.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés I. fordulata szerint minősülő és büntetendő segítségnyújtás elmulasztásának a veszélyhelyzetet előidéző által elkövetett bűntette miatt mint többszörös visszaesőt, halmazati büntetésül 1 évi és 10 hónapi börtönbüntetésre, 3 évi közúti járművezetéstől eltiltásra és 3 évi közügyektől eltiltásra ítélte. Egyben az elsőfokú bíróság rendelkezett a járulékos kérdések tekintetében is.

Az elsőfokú ítélet ellen a vádlott és védője jelentett be fellebbezést enyhítés végett.

A Fővárosi Bíróság mint másodfokú bíróság a 2010. november 24. napján kelt 29.Bf.7966/2010/6. számú ítéletével a Pesti Központi Kerületi Bíróság ítéletét megváltoztatta, és a vádlott bűnösségét megállapította a Btk. 190.§-ba ütköző cserbenhagyás vétségében is. A másodfokú bíróság egyben pontosította a vádlott személy elleni cselekményének megnevezését is segítségnyújtás elmulasztása bűntetté. Ezen túlmenően a másodfokú bíróság megállapította és rögzítette a vádlott bejelentett érvényes lakcímét, egyebekben pedig az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

A másodfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és a védője a cserbenhagyás vétségének megállapítása miatt jelentettek be fellebbezést.

A nyilvános ülésen a vádlott szabályszerű idézés ellenére nem jelent meg, azonban a Be. 394.§ (2) bekezdés II. fordulata alapján a nyilvános ülés távollétében is megtartható volt.

A bejelentett fellebbezést a harmadfokú nyilvános ülésen a vádlott és a védő változatlanul fenntartotta. A védő perbeszédében kiemelte, hogy nagyon kis erejű volt a második ütközés, amelyet álláspontja szerint maga a taxi gépkocsit vezető sértett sem vett észre, így nyilvánvaló, hogy azt a vádlott sem észlelhette. Ezért nem róható a terhére, hogy a taxi gépkocsival történő ütközést követően nem állt meg. Fentiekre figyelemmel indítványozta, hogy a harmadfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét hagyja helyben.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.15/2011/1. számú átiratában és képviselője a harmadfokú nyilvános ülésen a bejelentett vádlotti és védői fellebbezést alaptalannak tartotta. A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség álláspontja szerint mind az első- mind pedig a másodfokú bíróság megalapozott tényállást állapított meg, amelynek sem a helyesbítésére, sem a kiegészítésére nincs szükség, így irányadónak kell tekinteni a harmadfokú eljárás során is. Kiemelte az ügyészség, hogy helyesen járt el a Fővárosi Bíróság, amikor megállapította, hogy az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság elmulasztotta a vádlott terhére megállapítani a cserbenhagyás vétségét is. Álláspontja szerint a másodfokú határozatban felsorolt indokok minden tekintetben helytállóak, így törvényesen járt el a Fővárosi Bíróság, amikor a vádlott bűnösségét a cserbenhagyás vétségében is megállapította. A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség az alkalmazott büntetést - annak nemét és mértékét is figyelembe véve - az elkövetett cselekménnyel arányban állónak tartotta, ezért összességében indítványozta, hogy a harmadfokú bíróság a Fővárosi Bíróság ítéletét hagyja helyben.

A bejelentett vádlotti és védői fellebbezés nem alapos.

A Fővárosi Ítéltőtanács a vádlotti és védői fellebbezéssel megtámadott másodfokú határozatot a Be. 387.§ (1) bekezdése alapján bírálta felül, az azt megelőző első- és másodfokú eljárással együtt. Ennek során megállapította, hogy mind az első- mind pedig a másodfokú bíróság a perrendi szabályokat betartotta, a vád tárgyává tett bűncselekmény elbírálásához szükséges releváns bizonyítékokat feltárta, azokat egyenként és összességében is értékelte és mérlegelte.

Az elsőfokú bíróság eljárását vizsgálva megállapítható, hogy a bizonyítási eljárás eredményeként rögzített tényállás megalapozott. Az elsőfokú bíróság az eljárása során indokoltan mellőzte tanú 1. és tanú 2. tanúk meghallgatását, és ugyancsak törvényesen járt el, amikor tanú 3. tanú nyomozati vallomását felolvasás útján tette a tárgyalás anyagává. Törvényesen járt el az elsőfokú bíróság akkor is, amikor a vádlottnak az eljárás végén tett beismerő vallomását, valamint az azt alátámasztó

tanúk, így a sértett tanú 4. előadását, az igazságügyi orvos-szakértői és műszaki szakértői véleményeket fogadta el a tényállás alapjául.

Az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenysége alapján megállapított tényállást a másodfokú bíróság is irányadónak tekintette a felülbírálata során, megállapítva, hogy a tényállás iratellenes megállapítást nem tartalmaz, a tényből tényre történő következtetései logikai hibától mentesek. Ugyanakkor a másodfokú bíróság megalapozottan egészítette ki a vádlott korábbi elítéléseire vonatkozó adatokkal az elsőfokú bíróság ítéletét, illetve ugyancsak helytállóan állapította meg azt is, hogy a vádlott a cselekmény elkövetésének az időpontjában vezetői engedéllyel nem rendelkezett.

A másodfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a harmadfokú eljárásban is irányadó tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, azonban a cselekmények jogi minősítése csak részben törvényes.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a Fővárosi Bíróság helyesen fejtette ki ítéletének 3. oldalán, hogy a két sértett sérelmére elkövetett közlekedési magatartás két egymástól térben és időben is elkülönülő veszélyhelyzetet hozott létre. Azok önálló elbírálása, értékelése éppen ezért szükséges és ennek eredményeként törvényes mindkét cselekmény esetében a vádlott bűnösségének a megállapítása is.

A vádlott ugyanis azzal a cselekményével, hogy közepes fokú alkoholos befolyásoltság állapotában vezetve a gépjárművét nekiütközött az tanú 3. által vezetett személygépkocsinak, melynek utasa - tanú 2. - 8 napon belül gyógyuló könnyű sérülést szenvedett, megvalósította a Btk. 188.§ (1) bekezdésébe ütköző ittas járművezetés vétségét. Azzal a magatartásával pedig, hogy a bekövetkezett baleset után a helyszínről a nélkül távozott, hogy a sérült személynek segítséget nyújtott volna, megvalósította a Btk. 172.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés I. fordulata szerint minősülő segítségnyújtás elmulasztásának a veszélyhelyzetet előidéző által elkövetett bűntettét.

Az elsőfokú bíróság ítélete is tartalmazza azonban azt, hogy e balesetet követően a vádlott újabb - személyi sérüléssel nem járó - balesetet okozott, amelynek bekövetkezte után a helyszínt anélkül hagyta el, hogy meggyőződött volna arról, hogy más személy segítségnyújtásra szorult-e vagy megsérült-e. E körben a Fővárosi Ítéltábla nem osztotta a védelem álláspontját. Az irányadó tényállásból és a rendelkezésre álló bizonyítékokból is egyértelműen megállapítható, hogy a sértett által vezetett gépkocsival történő ütközést a vádlott nyilvánvalóan észlelte, hiszen járművével az ütközést követően megpördült és átsodródott az úttesttől jobbra egészen a villamos pálya síneire, ami egyben a végső megállási helye volt. Nyilvánvaló, hogy már az ütközés erejéből következően is a vádlottnak észlelnie kellett a másik gépkocsival való érintkezés tényét. Ebben az esetben azonban a KRESZ 58.§ (1) bekezdésében írtak szerint a helyszínen meg kell állnia, és meg kell győződnie arról, hogy a gépkocsiban utazók közül nem sérült-e meg valaki. Azzal a magatartásával tehát, hogy a sértett sérelmére elkövetett cselekményt követően a

vádlott a helyszínről a gépkocsiból történő kiszállás nélkül azonnal továbbhajtott, megvalósította a Btk. 190.§-ba ütköző cserbenhagyás vétségét. A Fővárosi Ítéltábla e körben teljes mértékben osztotta a Fővárosi Bíróság ítéletének 3. oldalán kifejtetteket és megállapította, hogy törvényesen került sor a vádlott bűnösségének megállapítására a Btk. 190.§ (1) bekezdésébe ütköző cserbenhagyás vétségében is.

Az enyhítő és súlyosító körülmények értékelése terén megállapítható, hogy a Fővárosi Bíróság teljes körben és hiánytalanul jelölte meg mind a vádlott javára, mind pedig a terhére szóló bűnösségi körülményeket. E körülmények értékelése is helytálló, mivel az ítéltábla álláspontja szerint a kiszabott büntetés teljes mértékben igazodik a vádlott által elkövetett bűncselekmények tárgyi súlyához, továbbmenően arányban áll a vádlott alanyi bűnösségi fokával is. Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Bíróság által kiszabott büntetés jelentős enyhítésére törvényes alapot nem látott.

A felülbírálat során a harmadfokú bíróság megállapította azt is, hogy a Fővárosi Bíróság ítéletének rendelkezései a járulékos kérdésekben is törvényesek és pontosak, így azok helyesbítésére, illetve kiegészítésére sem volt szükség.

Összességében a fentiek alapján a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Bíróság mint másodfokú bíróság ítéletét a Be. 397.§-a alapján helybenhagyta annak helyes indokaira tekintettel.

Budapest, 2011. év szeptember hó 9. napján

Máziné Dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

Dr. Halász Irén sk.
előadó bíró

Dr. Magócsi István sk.
bíró

A Fővárosi Bíróság mint másodfokú bíróság 29.Bf.7966/2010/6. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság 5.Bhar.10/2011/7. számú végzése folytán 2011. év szeptember hó 09. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2011. év szeptember hó 09 napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Pécsi Orsolya
bíróági ügyintéző